

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa G. sp. z o.o. z siedzibą w B. poprzednio Przedsiębiorstwa Wielobranżowego "G." T. L., E. L. sp.j. z siedzibą w B. przeciwko "E." sp. z o.o. z siedzibą w B. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lutego 2016 r., na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], z dnia 22 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powódki od pozwanej kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2

k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca wskazując na oczywistą zasadność skargi w świetle wymienionych we wniosku przepisów prawa materialnego powołuje się jednak na dokonanie przez Sąd drugiej instancji wadliwego ustalenia w zakresie daty powiadomienia powoda o przelewie jego wierzytelności na rzecz pozwanej. Dokonując teoretycznych wywodów dotyczących instytucji potrącenia i przelewu, skarżąca konstruuje wnioski w oparciu o stanowcze własne założenie, że powód był powiadomiony o przelewie przed złożeniem oświadczenia o potrąceniu zbywcy wierzytelności i kwestionuje przeciwne ustalenie Sądu drugiej instancji. Mimo więc wskazania na naruszenie prawa materialnego, w istocie zwalcza podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 *in fine*) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W konsekwencji, mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi pozwanego na tle motywów zaskarżonego wyroku, stwierdzić należy brak podstaw do przyjęcia, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia przepisów procesowego mająca charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1

k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r, poz. 461 ze zm.).

[l.n]